

Tak co, jak jste si užili letní prázdniny? Paráda, co? Pláže vyhřáté sluníčkem, návštěva světoznámé památky, jízda na kole krásnou přírodou nebo čtrnáctidenní tábor v neznámém prostředí s prima lidmi, no prostě nádhera! Bohužel, ale zatím žádný z vědců nevymyslel stroj času, který by nám umožnil návrat do příjemných okamžiků našeho života. A tak zkusme jen na chvíli zavřít oči a vybavit si nějakou příjemnou či veselou příhodu z prázdnin, na kterou budeme s úsměvem vzpomínat. Třeba jak ležíte na pláži, nad vámi jsou mohutné zelené palmy s kokosovými ořechy, fouká lehounký vánek, před vámi se rozprostírá jasně modré moře pod azurovým nebem, prostě pohádka! Nebo jak vám na krku visí malá opička, které se

zalíbila vaše oblíbená čepice. Ale teď už zpět do podzimu, do školy. Školní rok před námi, prověrkami a zkouškami se to jen hemží. Prvňáčci usedli do školních lavic, rozkoukávají se v novém prostředí, nemají to lehké, stejně jako letošní deváťáci, kteří výběrem střední školy odstartují další životní etapu. A proto přeji vám, deváťákům, šťastnou volbu. Prvňáčkům jen to, aby se každý den těšili do školy na své kamarády a kamarádky. Ale hlavně nesmím zapomenout na naše milé paní učitelky a pány učitele, kterým přeji jen pevné nervy!

Nikola Hrouzková a
redakce časopisu Malíček

VÍTKOVICKÁ PAVUČINA

ANKETA**ANKETA****ANKETA**

Prázdniny jsou sice pryč, ale v našich vzpomínkách z nich zůstaly nezapomenutelné zážitky. Proto jsme vyrazili do chodeb naší školy a ptali se vás: „Na jaký prázdninový zážitek budete nejvíce vzpomínat a proč?“

Marcelka II. B: Byli jsme u moře, koupali jsme se a potkala jsem tam kamarádku.

Pavlinka II. B: Byla jsem na Šumavě, sbírali jsme tam obrovské houby.

Ráďa III. B: Byl jsem s babičkou, dědou, sestrou a sestřenkou na Slovensku. Nejlepší bylo, že tam byla obrovská trampolína a já jsem na ni chodil pořád skákat.

Pěťa III. B: Byli jsme s rodinou ve Francii a nejvíce se mi líbilo v Disneylandu.

Vendula VI. B: Byla jsem na bobové dráze ve Špindlerově Mlýně. Bylo to tam super.

Lída VI. B: Sjížděli jsme Lužnici a Vltavu.

Pája VII. A: Byli jsme v jižních Čechách a já jsem hrála s kamarádkou ve dvě hodiny v noci basket. Byla to zábava.

David VII. A: Můj asi největší zážitek byl, že jsem šel okolo půlnoci se dvěma holkami ven do parku.

Ája VII. B: Vyšplhala jsem na horu v Roháčích. Byl to pro mě opravdu velký zážitek.

Lucka VII. B: Měla jsem zápal plic, když jsme byli na Slovensku.

Jakub VIII. A: Byl jsem na chalupě ve Švihově. Práskali jsme tam s kámošem petardy a on se tak lekl, až si o strom vyrazil zub.

Monika VIII. A: Určitě nezapomenu na krásnou dovolenou u moře.

Běťka VIII. B: Určitě nezapomenu na to, jak se kamarádka koupala v rybníce s kapry.

Verča VIII. B: Nezapomenu na Turky. Protože jsou prostě super a hezcí.

Bára VIII. B: V Chorvatsku jsem si s kamarádkami vydělávala zpěvem.

Pan učitel Pěťa Baťa: Byl jsem se synem Kubíkem pod stanem v Českém ráji a parádně jsme si to užili.

Zuzana Steinerová a Kateřina Vodová, VIII. A

Naši učitelé vzpomínají na prázdniny

Určitě každý z nás má nějaký nezapomenutelný zážitek z prázdnin. Proto jsme chtěli vědět, na co vzpomínají naši učitelé. Následující příhody opravdu stojí za přečtení a zamyšlení se například nad tím, co byste dělali třeba vy na jejich místě. Tak na co čekáte? Pust'te se do čtení.

Jak paní učitelce Jitce Krausové spadl kámen ze srdce

O prázdninách jsem prožila týden na turistické rekreaci v Jizerských horách. Přechodným bydlištěm nám byla horská chata Smědava, odkud jsme denně podnikali pěší turistické výlety do nejbližšího okolí.

Na nejteplejší den v týdnu byla naplánována prohlídka Lázní Libverda s návratem přes nejvyšší vrchol Jizerských hor – Smrk. Cestou do lázní nabízela občerstvení příjemná cukrárna, v lázních bylo několik dalších možností a nad nimi vyhlášená restaurace Obří sud. Pak naše cesta vedla mírným stoupáním směrem k Novému Městu pod Smrkem. Když jsme odpoledne doplnili zásoby vody u pramene Kyselky těsně před výstupem na vrchol, zdálo se, že se už nemusíme ničeho obávat. To jsme však netušili, jaký závěr dne nás čeká.

Začali jsme stoupat cestou ve stylu tatranské magistrály. Každý šel svým tempem, vzájemně jsme měli přehled, na kterém úseku cesty, kdo je, byli jsme na dohled. Na vrchol jsem dorazila jako čtvrtá. Ani jsem si však nestačila vydechnout, když se ozvalo naléhavé volání: „Rychle, potřebujeme pomoc, paní D. se udělalo špatně, nemůže jít dál.“ Takto volala dobíhající turistka.

Následovala rychlá rozhodnutí: návrat k místu, kde zůstala paní ležet, a pokusy o volání. Přestože jsme byli v nejvýše položeném místě, mobily nefungovaly a nemohli jsme volat. Nakonec se přece jen podařilo poslat zprávu, která přivolala Horskou službu. Mezitím postupujeme vzhůru způsobem: 10 metrů pomalé chůze, 15 minut odpočinku vleže, ochlazování zápěstí a čela, pití po malých doušcích. Takto jsme se dostali až na vrchol. Tady nás čekala dobrá zpráva, že Horská služba je na cestě. Ukládáme paní do měkké trávy a ostatní sestupují Nebeským žebříkem po modré turistické značce, která směřuje na chatu Smědavu. Během pěti minut přijíždí až na vrchol Horská služba.

Spadl nám kámen ze srdce, protože je tu konečně odborná pomoc. Od chaty Smědavy odjíždí paní D. se svou sestrou do frýdlantské nemocnice vozem záchranné služby. Po dvou infuzích je ještě před půlnocí přiváží správce chaty se závěrem lékařů – vše je v naprostém pořádku, došlo pouze k celkovému přehřátí organismu.

Tato příhoda pro mě zůstane ve vzpomínkách jako symbol vzájemné pomoci, ochoty a soucítění.

Paní učitelka Věra Kuzmová a její prázdniny

Předskokanem prázdnin byl pro mě květnový výlet za kamarádkou na Sardinii, slunečný ostrov u Itálie, kde je krásné moře, v květnu ještě plno zeleně, zajímavé kamenné stavby, kterým se říká NURAGI. Sardiňané sice v tomto období ještě neodložili zimní bundy a kozačky, nám však bylo koupání celkem příjemné.

Prázdninovou perličkou pro mě je každoročně „voda“. Letos jsme sjížděli část řeky Berounky s partou dospělých i dětí od dvou let.

Nenechala jsem si také ujít folkové prázdniny v Telči. Kam se vracím už patnáct let alespoň na pár dnů o prázdninách, protože atmosféra tohoto města, úžasní zpěváci, kapely, výtvarné dílny a stan, to je to, co se mi líbí. Popravdě ale letos jsem v tom stanu dost zmrzala a nepohrdla jsem tedy výměnou za vyhráté auto.

Setkání s vretenačkou a paní učitelka Jitka Linhartová

V létě jsem s kamarádkou navštívila sousední Slovensko, kde jsme poznávaly tamní hory – Roháče. Při návratu z jedné horské túry jsme se už blížily k Zuberči, kde jsme bydlely. Ale co to? Žlutá turistická značka z ničeho nic končí, před námi je pouze louka, na které se pasou krávy a cesta je zatarasena bránou a elektrickým ohrazením.

Naštěstí se objevují galantní turisté, brána je otevřena a všichni si zvesela vykračujeme po louce a přitom si sdělujeme zážitky z uplynulého dne. Zvedám nohu k dalšímu kroku a ... Jéé, uáá! Těsně přede mnou prchá vretenačka a já se rychlostí blesku vrhám na záda svého známého a před očima se mi stále klikatí černá čára.

Už víte, kterého živočicha jsem málem zašlápla? Pokud ne, tak vretenačka je v češtině zmije.

A léto pokračovalo a další zážitky mám ze své cyklovýpravy do Francie. Navštívila jsem Norte-Dame des Cyclistes (Kostel cyklistů), kde byly vystaveny stovky dresů, a tak jsem viděla i ten, ve kterém Lance Armstrong vyhrál Le Tour de France. Strhující podívanou byl západ slunce na nejvyšší písečné duně Evropy, která je 117 m vysoká a 3 km dlouhá.

A léto skončilo a my si už jen prohlížíme fotografie a těšíme se na další cesty a zážitky.

Seznámení s novými učiteli

Tento rok se k nám vrátila paní učitelka, která nás před lety opustila a odebrala se na mateřskou dovolenou. Mezi její koníčky patří turistika, keramika či klavír a kytara. Největší radost jí dělá, když jsou její děti v pohodě. Doufáme, že jste poznali, o kom je řeč. V tomto čísle vám představujeme paní učitelku VĚRU KUZMOVOU.

Jaké to je vrátit se do školy po mateřské dovolené?

No zvykám si, je to změna a velmi časově náročné.

Změnilo se něco na naší škole od doby, kdy jste tu nebyla?

Hodně se změnili žáci, které jsem dříve učila. Také tu jsou jiní kolegové.

Jak jste na mateřské dovolené trávila volný čas?

Chodila jsem se synem do MAMA klubu. Vymýšlela jsem tam různý program. Poslední rok mojí „dovolené“ jsem moc času neměla, jelikož jsme hlídali holčičku, tak na mě byli dva a občas jsme měli děti i tři. Jinak když čas byl, tak jsem chodila na keramiku.

Co vás nejvíce baví na práci učitelky?

Práce s dětmi. Také se mi líbí, že je to kreativní a tvořivá práce.

Jaké to je převzít třídu po jiném učiteli?

Je to těžké, protože každý je jiný. Ale Petra Fejfárková mi hodně o třídě vyprávěla, a tak jsem to měla jednodušší.

Jak jste trávila prázdniny?

V květnu jsme vyjeli na Sardinii. Také jsme sjížděli Berounku a zařizovali jsme koupi domku. Ta mi zabrala hodně času. No a když byla velká vedra, byli jsme ve Svatce na koupališti.

Jaké jsou vaše koníčky?

To bude keramika, cyklistika, turistika, ale je to hodně rekreační. Nejsem moc sportovec. Jinak čtu knížky a také hraju na klavír a na kytaru.

Jak byste se charakterizovala?

Optimistická a tvořivá.

Co vám dělá největší radost?

Když jsou moje děti v pohodě...

Co vás naopak dokáže naštvat?

Když na mě někdo spěchá a když někdo nevnímá, co říkám.

Z čeho máte největší strach?

Nevím. Já se bojím mnoha věcí, ale moc to nejde pojmenovat. Určitě se bojím nemocí.

Máte nějakého domácího mazlíčka?

Máme Pepíčka, což je korela. Trochu umí mluvit. Potom děti a manžela.

Jana Kapounová a Sabina Tomaidesová, VII. A

Představujeme redaktory

*S odchodem deváťáků naše redakce trochu prořídla. Dnes vám chceme představit **DENISU KREUZEROVOU**, která v naší redakci pracuje od září minulého roku, a **MONIKU NETOLICKOU**, novou posilu našeho týmu. Těšíme se, že tato rubrika nezanikne a příště vám budeme moci představit nové redaktory z pátých a šestých tříd.*

Dotazník číslo 1

Mé jméno: Monika Netolická

Narodila jsem se: Před třinácti lety ve třetí májový den v chrudimské porodnici

Jsem: extrovertní introvert s velkým smyslem pro humor, který se zasměje čemukoliv, kdykoliv a kdekoliv

Můj největší koníček je: hra na klávesy, které se věnuji celkem často už šest let, plavání (ne závodně, jen pro radost) a zvířata, hlavně můj kocour Bertíček

Má nejoblíbenější hudba: Nemám vyhraněný styl. Poslouchám spíš rádio, v rádiu vše kromě dechovky ☺

Můj nejoblíbenější film: Mám radši seriály. Hlavně s Jennifer Aniston (i filmy), např. Přátelé. Z dalších seriálů mám ráda Čarodějky.

Ráda čtu: různé dívčí romány, nejradši mám knížky od Aly McCombieové. Taky detektivky. Ale nejvíc čtu různé časopisy, noviny, zprávy na internetu atd.

Nejraději nosím: sportovní a pohodlné oblečení. Ve škole mě uvidíte v riflích, tričku a mikině.

Bojím se: vlastního strachu, stísněných prostorů a různých nebezpečných zvířátek, hlavně PAVOUKŮ!

Ze školních předmětů mě baví: Čeština, angličtina a francouzština.

Ze školních předmětů mě nejvíce nebaví: Matematika, fyzika a chemie (doufám, že učitelé prominou☺).

Na práci redaktorky se mi líbí: Mám informace vždy z první ruky. Je to nová zkušenost a i si při ní procvičím češtinu.

Chtěla bych se naučit: rozumět zvířatům, znát všechny světové jazyky a hrát na kytaru.

Chtěla bych se živit: Myslím, že bych mohla podnikat jako moji rodiče a i by mě to bavilo. O prázdninách jsem si to tak nanečisto zkusila☺. Byla by to zajímavá, ale i pěkně časově vytížená práce.

Dotazník číslo 2

Mé jméno a příjmení: Denisa Kreuzerová

Narodila jsem se: V nemocnici.

Jsem: Žákyně sedmé třídy.

Můj největší koníček: Je péče o kytky a sport.

Má nejoblíbenější hudba: Ewa Farná- Měls mě vůbec rád?

Můj nejoblíbenější film: Já bohužel nemám jen jeden, ale mám jich více: Někdo to rád blond, Padesátkrát a stále poprvé a Ochránce.

Ráda čtu: Knihy od spisovatele Thomase Breziny.

Nejraději nosím: Rifle a k tomu nějaké tričko.

Bojím se: Hadů a pavouků.

Ze školních předmětů mě baví: Seminář z matematiky.

Ze školních předmětů mě nejvíce nebaví: Fyzika a přírodopis.

Na práci redaktorky se mi líbí: Že mám obrovskou příležitost poznávat zajímavé lidi a nová témata.

Chtěla bych se naučit: Alespoň šest jazyků, vydělat peníze a cestovat po světě.

Chtěla bych se živit: Překladatelstvím a modelingem

V jakém ses narodila znamení: Narodila jsem se ve znamení RAKA.

Redakce

PRO ŠKOLNÍK NÁBYTEK V TĚLOCVIČNĚ PRO NÁM FOUKÁ DO KOLY

Když procházíte naší školou, určitě jste si všimli, že se tu od minulého školního roku řada věcí změnila. Mám tím na mysli například šikmou rampu, která vede do jídelny, nebo otvory v části budovy, kterými zatím pěkně fouká. Na téma změny ve škole jsme se bavili s naším panem ředitelem.

Přestavovalo či opravovalo se o prázdninách něco?

O letošních prázdninách ve škole probíhala rekonstrukce chodby do jídelny a bytu pana školníka. Ve zdech tam již několik let byly velké praskliny, a tak musel být celý byt vybourán a na opravených základech postaven znovu. Zároveň se nám při této rekonstrukci podařilo prosadit odstranění schodů ve spojovací chodbě. Vybudování šikmé rampy umožní daleko lepší přechod tělesně postiženým žákům do jídelny. Se

začátkem nového školního roku začala stavba výtahu.

Jak vznikl nápad pořídit na školu výtah?

Výtah nám velmi chyběl již před patnácti lety, když se škola otvírala a roznášeli jsme nábytek do tříd a kabinetů. Vážně jsme o výtah začali usilovat, když do školy nastoupily Eliška a Alžběta Svobodovy. V první třídě to bylo celkem bez problémů, ale jak děvčata postupovala do dalších ročníků, tak byl jejich pohyb po škole náročný. V tomto školním roce postoupily na druhý stupeň, mají výuku v odborných učebnách a pohyb po celé škole je pro ně bez výtahu velmi komplikovaný.

Pro koho bude výtah určený?

Výtah je určen především pro tělesně postižené žákyně, také jste si určitě všimli, že dost často po schodech kulhá nějaký zraněný žák s nohou v sádře. Jinak předpokládám, že výtah bude využíván žáky, učiteli i návštěvníky školy.

Kde jste získali sponzory?

Výstavba výtahu je financována především z peněz získaných městem Chrudim prostřednictvím úspěšného projektu podaného na ministerstvo školství. Další část potřebných peněz je z rozpočtu města. Nám se podařilo získat sto tisíc korun od Nadace Charity 77 – Konta BARIÉRY. Za další příspěvky velmi děkujeme několika chrudimským firmám a některým rodičům.

Jak bude výtah velký? Dokáže se do něj vejít i maminka s kočárkem?

Do výtahu se rozhodně vejde především elektrický vozík, který má Eliška Svobodová, aby se tak mohla sama pohybovat po škole. S přepravou kočárků po škole nepočítáme.

Kdy bude výtah hotový?

Původně jsem si myslel, že se bude stavět z větší části především během prázdnin a že bude hotov do konce září. Bohužel se celá stavba z administrativních důvodů posunula, takže dokončení stavby je plánováno až na 5. prosince tohoto roku.

Chystáte časem výtah i do jídelny?

Nechystáme výtah, ale mám připravené řešení pro bezbariérovou cestu do jídelny. K výtahu, který již v jídelně je, necháme vybudovat přístup z chodby u ordinace školní psycholožky paní doktorky Kovářové. K úplně bezbariérové cestě do jídelny budeme muset ještě vyřešit ty čtyři schody, které jsou za dveřmi z chodby v prvním podlaží. Máme v plánu nechat zde vyrobit sklápěcí rampu, přes kterou by se mohl bez větších problémů pohybovat vozík pro tělesně postižené. Naším cílem je, aby se v co nejbližší době stala naše škola bezbariérová.

Nikola Hrouzková a Monika Netolická VIII. A

Ze života školy

Kde končí svět

Pokud to ještě všichni nevíte, tak v loňském roce proběhla celoregionální akce s názvem „**Kde končí svět**“. Organizací byly pověřeny městské knihovny a zapojily se do ní děti mnoha základních škol ve dvou kategoriích – výtvarné a literární. Na konci loňského školního roku pak proběhla místní a regionální kola, ve kterých soutěžily se svými díly.

Do této akce se zapojily i děti z naší školní družiny pod vedením paní vychovatelky Jindry Žákové. Společně vytvořili jeden velký obraz, kterému dali název „Ze života broučků“. Každý ze zúčastněných žáků namaloval svůj obrázek, který pak vystřihli a nalepili na jeden společný velký papír. O tom, že se jim to opravdu povedlo, svědčí to, že se s tímto výtvarným dílem umístili na prvním místě v místním kole.

Vyhodnocení soutěže proběhlo na začátku letošního školního roku - 19. září, kdy se výherci nebo jejich vybraní zástupci sešli ve Dvoře Králové. Za naše úspěšné školáky byli vybráni Míša Víšková a Radek Voda, které doprovodila paní vychovatelka Jindra Žáková.

Ve známé zoologické zahradě byl pro ně a dalších 40 školáků připraven celodenní program. Po slavnostním přivítání měli krátkou přednášku o historii,

vzniku a úspěších ZOO – dozvěděli se o odchovaných vzácných druzích, o nových stavbách a akcích pořádaných pro návštěvníky.

Na závěr došlo k vyhodnocení těch nejlepších, předání cen a diplomů. Zážitek to byl o to větší, že jim je předala osobně spisovatelka Eva Braunová.

Potom následovala krátká prohlídka, kde se všichni blíže seznámili s některými druhy zvířat. Aby se posilnili na odpolední program, měli společný výborný oběd v místní restauraci. Po obědě pak vyrazili na Darwinovu stanici, kam se jen tak někdo nedostane. Mohli si pohladit i pochovat agamu a Emila – hroznýše královského, kterého si ti odvážní mohli pod dohledem dát i na krk. Jelikož se jedná o škrtiče, musíme smeknout! Pak následovala velká prohlídka zoologické zahrady i safari včetně odborného výkladu. Aby jim vydržely nohy, svezli se kousek vláčkem.

Všichni odjížděli spokojeni a plni zážitků a my se jim vůbec nedivíme.

Kateřina Vodová VIII.A

„SPOLU TO DOKÁŽEME“ aneb Co dokázali osmáci na Seči

Osmáci si užili dva krásné a slunečné dny na semináři „STOD 8“ na Seči. Byly to sice jen dva dny, ale i přesto si přivezli spoustu zajímavých zkušeností a zážitků. V následujících článcích si můžete přečíst, jaké aktivity osmáci na semináři dělali.

Výtvarná dílna

Velká bílá čtvrtka, temperové barvy, houbičky, staré hřebeny a kartáčky na zuby, tak to byly naše pomůcky při aktivitě s názvem VÝTVARNÁ DÍLNA. Náš úkol zněl: „Namalujte společný obraz z devěadvaceti částí (jeden díl, jeden žák). Podmínka? Jednotlivé kusy se musí propojovat.“ A téma? Prázdniny. Všichni jsme se do práce pustili s plnou vervou, vrhli jsme se každý po barvách, které se nám líbily. Já volila hlavně světlé barvy, žlutou, oranžovou a červenou. Pracovala jsem hlavně s houbičkou a občas jsem použila i hřeben nebo zubní kartáček. Velmi mě to bavilo a hodně jsem se vyřádila. Malovala jsem abstraktně, různé čáry, klikyháky, tečky, kolečka a stříkance. Pár lidí od nás ze třídy používalo při práci části svého těla. Pomalovali si barvami ruce a dělali otisky, kde se jim zachtělo. Jiní si ještě nabarvili nohy a po našem výtvaru běhali jako diví. Líbilo se mi, jak někteří vytvářeli pomocí hřebenů různé zajímavé vějířky a čmáranice. Hotovo. Teď už zbývá jen umýt naše pomůcky a hlavně sebe, protože jsme byli celí od barev. V umývárkách jsme po sobě stříkali vodu. Brrr! Nakonec už zbývalo jen zhodnotit společné dílo, které se nám všem moc líbilo.

Nikola Hrouzková, VIII. A

Cesta za světlem

Když jsme se vydali na tuto cestu, byla už tma. Naším prvním úkolem bylo vytvořit dlouhého hada. A mohlo se jít. Jelikož baterku měla pouze paní učitelka Brožová (která byla úplně vepředu), museli jsme si zjištěné informace o terénu a jiných překážkách předávat: „Pozor kořen,“ tak tato dvě slova zazněla mnohokrát. Nebylo jednoduché dojít až na konec určené cesty, kde na nás čekal pan učitel se spoustou rozsvícených i nerozsvícených svíček. Svíčky v ozdobených miskách vypadaly opravdu kouzelně. Na cestu zpět dostal každý jednu svíčku, ale ani s ní to nebylo lehké, no možná i těžší. Viděli jsme jen kousek před sebe a pak naprostá tma, ale i tak jsme do tábora všichni dorazili v pořádku..

Kateřina Vodová, VIII. A

Roboti

Stoupneme si do kruhu a rozdělujeme si čísla od jedničky do trojky. Jedničky jsou robovodi. Jsou to majitelé robotů. Dvojky a trojky jsou roboti a plní rozkazy. Tyto role se postupně střídají. Já jsem robovodič. Pomáhám robotům zavázat oči a kontrolovat, jestli přes šátek nevidí. Vodím je na různá místa. Jeden z mých robotů jde na opačnou stranu než ten druhý. Utíkám za ním a mezitím se druhý robot srazí s jiným robotem. Za chvíli jsou v pořádku a měníme si role. Role robota je lehčí, protože nejsem za nikoho zodpovědná. Můj robovodič se víc zabývá s druhým robotem, který mu pořád utíká. Naštěstí jsme se s nikým dalším nesrazili a hra končí.

Aneta Kratochvílová, VIII. B

Lyže

Nalézáme na ty naše trochu nepraktické lyže s provázky a jdeme na to. Dostáváme pokyn: „Připravte se, pozor, start!“ Všichni kolem nás začínají posouvat svoje lyže kupředu. Říkáme: „Tři, dva, jedna, pravá!“ Tím si pomáháme, jakou nohu právě posouváme. Snažíme se jet, co nejrychleji to jde, protože je před námi jedna skupina. Nám to ale nevádí, jen je chceme dohnat. „Za chvíli budeme v cíli,“ říkám naší skupině, která zrovna zvedá pravou nohu. Z naší posádky se zezadu ozývá: „Pojďte, zkusíme ještě zrychlit!“ Heslo říkáme, co nejrychleji to jde, ale najednou bum a ležíme všichni na zemi. Vstáváme a smějeme se.

Martin Pokorný, VIII. B

Žebřík

Všichni jsou připraveni a já jdu do akce. Dvojice, které drží klády, zatínají své svaly z plných sil a popohánějí mě: „Áďo, tak do toho!“ Jdu na to, stoupám na první kládu, kterou drží Eliška s Káťou a docela svižným tempem pokračuji dál. Dvojice za mnou si oddychují. Pomalu se blížím ke konci „žebříku“. Stoupám na poslední šprusli, kterou s úsilím drží Martin s Danem a skáču dolů. Křičím radostí, že mě všichni udrželi, a zase držím jednu šprusli a čekám, kdo přes ni přejde.

Adéla Marousková, VIII. B

Cesta po okolí

„Sedmička je na řadě,“ dostáváme pokyn. Tak tedy vyrážíme na cestu. Po chvilce docházíme k malé říčce, kterou musíme překonat suchou nohou. Máme to za sebou a šlapeme do velkého kopce k dalšímu stanovišti, kde na nás čeká úkol: „Na každé písmeno svého jména napište každý jednu vlastnost.“ Tento úkol zvládneme poměrně rychle a vydáváme se k dalšímu stanovišti. Po chvíli cesty dorážíme k dalšímu úkolu. Máme zneškodnit býky v aréně. Dva lidi mají zavázané oči a třetí je naviguje, aby býky zabili. Býky znázorňují balonky, které jsou přivázané ke stromkům. I tento úkol se nám daří splnit. Jdeme kousek dál a zjišťujeme, že jsme se ztratili. Martin špatně obkreslil mapu a my nevíme, kam dál. Chvíli se rozhodujeme. Naštěstí vidíme jinou skupinu, tak vyrážíme za ní. Konečně jsme v táboře. Teď už nám zbývá jen vymyslet básničku.

Daniel Remeš, VIII. B

Nedokončená cesta

Je jedenáct hodin dvacet pět,

Čtyři, tři, dva, jedna, teď.

Paní učitelka Helena,

mává hezky zvesela.

Popřála nám mnoho štěstí,

a teď holky pospěšte si.

Držíme si svižný krok,

ať nejdeme celý rok.

Vůně lesa silná je,

dovnitř nás vtahuje.

Voda, první překážka,

kameny tu působí jako zarážka.

Uf, Chrudimku jsme zdolaly,

i když jsme se zouvaly.

Hele, kdopak nám tu běží,

až se mu na hlavě vlasy ježí.

Je to náš pan učitel,

pedagogický činitel.

Když zjistil, že jsme poslední,

bál se o ty ostatní.

Jít dál už nemá cenu,

vracíme se zpátky domů.

Výprava je u konce,

jdeme do tábora z kopce

Nikola Hrouzková, Barbora Sommersová, Zuzana Steinerová, VIII. A

Střípky ze Zbyslavce aneb Co dokázali sedmáci

Na sedmáky čekal v září dvoudenní seminář, který se konal v krásné přírodě nedaleko Lichnice. Žáci si vyzkoušeli řadu aktivit. Některé z nich vám přiblíží následující zastavení.

Pantomima

Všichni poslouchajte: „Udělejte si dvojice. Každý vymyslí pro někoho dárek, ale aby to nebylo tak lehké, musí ho předvést pohybem, jako v pantomimě.“ Kája se ptá: „Budeš hrát se mnou?“ „Třeba jo,“ odpovídám. Přemýšlím, co jí dám za

dárek. Co třeba plyšovou hračku? Hned to zavrhnou, to by se nedalo předvést. Jsem na řadě, shýbám se a trhám kytky. Už mám celý puget. Podávám ho Káje. Kája říká: „Je to kytka.“ Jsem ráda, že to poznala. Teď je na řadě Kája. Jsem zvědavá, co předvede. Shýbá se a leze po zemi. Napadá mě. Je to želva! „Uhodla,“ říká Kája. Její dárek mě potěšil, protože želva je můj sen.

Aneta Poláková, VII. A

Sochy

A je to tady! Paní učitelka losuje další lísteček. Na něm stojí: „Noha a záda.“ Jenže nám to nejde. Jsme s Milošem zamotáni natolik, že on mi nohu na záda dát prostě nemůže. „No tak to zkusím já,“ říkám pokleslým hlasem, protože vím, že to bude náročné. A tak se o to pokouším. „Mám to!“ křičím radostí. Jen škoda, že jsme se omylem rozpojili. „No Sabčo, ty jsi úplná hadí žena,“ říká mně paní učitelka Linhartová. A já jsem hrdá, že sice obtížně, ale spolu s Milošem jsme to dokázali.“

Sabina Tomaidesová, VII. A

Stavba věže

Vyrábím již druhou roli papíru a všimnu si, že nám věž padá. Rychle naznačuji Tomíkovi, ať hned ustřihne lepidlo, aby se nám naše rozhledna nerozpadla. Beru si ho od něj a předávám ho Markétě, ta spojí dvě trubky. „Uff!“ všichni si oddychujeme. Pracujeme v klidu, ale najednou... „Máte ještě tři minuty!“ ozývá se. Začínáme panikařit a zrychlujeme v lepení. Máme jednu minutu a já rychle přidělávám poslední část. Zdá se mi stabilní, ta naše rozhledna. Nastává konec stavění a já napjatě čekám, zda nám věž vydrží tu minutu, kterou se má udržet při životě. „Padesát, padesát pět, šedesát!“ odpočítává paní učitelka. Všem věž drží. Naše skupina je nadšená. Řach! Právě se hroutí sousední rozhledna, ale ta naše se zatím ani nehne. A opravdu. Drží a vypadá to, že by byla schopna převozu domů.

Jana Kapounová, VII. A

Scrabble

„Přines R!“ volám na Ríšu, který právě doběhl. Dívám se na kobercovou tabuli a na svá písmenka. Snažím se co nejrychleji udělat nějaké slovo. „Ha!“ vykřiknu a honem nahlašuji slovo paní učitelce. „11, žraloci!“ povídám. Nervózně čekám na dalšího ze skupiny, aby mi dodal písmeno. Ríša právě dobíhá s „erkem“ já díky tomu sestavuji další slovo. „Rosa!“ křičím a počítám body. Za mnou se ozývá: „To ne, zabrali nám to!“ Najednou stojím sama bez kohokoliv ze skupiny a jen s malou hrstkou písmen a čekám. Právě přibíhá Kuba. Díky němu skládám další slovo. „Páni! Slovo za 15 bodů!“ volám. Myslím, že se nám celkem daří.

Jana Kapounová, VII. A

Kamínek

Sedíme v kroužku a máme zavázané oči. Jsem zvědavá, co nás čeká. „Rozdám vám každému kamínek,“ slyšíme. Máme se s ním seznámit tak, abychom si ho poznali. Držím kamínek, otáčím ho v ruce. Myslím, že si ho poznám. Cítím, jak mě hřeje do dlaně. Kde asi ležel? Představuji si moře, pláž se spoustou škeblí a kamínků. Vlny přichází a odchází. Teď ho vidím. Vlna smyla písek a on tam leží. Spěchám, než přijde další vlna. Už ho držím, schovám ho do sáčku ke škeblím. Vezmu si ho na památku. Z představ mě vytrhne hlas: „Podejte kamínek sousedovi po pravé ruce.“ Kamínky kolují mezi námi v kruhu. Teď právě se mi vrátil můj kamínek. Mám si ho schovat. Strčím ho do kapsy a podávám další kamínek, co mi přišel do ruky. Jsem zvědavá, jestli ještě někdo pozná svůj kamínek.

Aneta Poláková, VII. A

ŠESTÁCI VE VÍTKOVICÍCH

Šestá třída, to je řada změn. Pro žáky noví učitelé, pro učitele noví žáci, nové předměty, noví spolužáci ... Abychom se s těmito změnami snáze vyrovnali a naladili se na společnou práci, vyrážíme každoročně do krásného prostředí Vítkovic v Krkonoších. Jaké to tam bylo, co jsme společně prožili? To vám prozradí následující střípky.

Pavučina

Máme zavázané oči a jdeme, ale nevíme kam. Po chvilce se ocitáme na neznámém místě. Konečně vidím! Před námi se objevují spletené provazy. To je asi nejspíše pavučina. Paní učitelka nám dává pokyny: nesmíme se dotknout provazu, musíme se dostat na druhou stranu úplně všichni a máme jenom dva pokusy. Když ty dva pokusy vyčerpáme, tak si musíme tahat lísteček s tím, o co přijdeme, buď o zrak nebo o řeč. To pak po celou hru musíme dodržet. Začínáme. Moc se nám to nedaří. Šája už nemůže mluvit a po chvilce já nevidím. Myslím si, že to nedokážeme. Po několika nezdařených pokusech se nám začíná dařit, ale i přes to další děti přicházejí o zrak nebo o řeč. Vznáším námitku, že máme ok jenom deset, ale potřebujeme jich více. Pavouk říká paní

učitelce, že se spletl a vypočítal to špatně. Dává to do pořádku, přidává nám další oka. A konečně jdu na řadu. Vede se mi to. Jako poslední je na řadě Martin. Přelézá na druhou stranu a my jsme rádi, že se nám to podařilo.

Barbora Pospíšilová, VI. A

Výlet k prameni Labe

Dnes se mi nechce vůbec vstávat. Proč zrovna ve tři čtvrtě na sedm? Vyrážíme na výlet k prameni Labe. Nejdříve jedeme autobusem. Autobus zastavuje na Mísečkách, ale tam ještě nevystupujeme. Dojíždíme až na Zlaté návrší. Za chvíli vidíme Vrbatův pomník. Jdeme dál směrem k prameni Labe. Cestou máme malé zastávky. Je krásné počasí, jsou tady krásné výhledy na hory a údolí. Konečně jsme u pramene Labe. Dáváme si tam větší přestávku. Po přestávce si rozdělujeme andálky. Postupně si každý vytahuje lísteček se jménem spolužáka a pak tomu, koho si vytáhne, nenápadně pomáhá. Vracíme se zpátky. Jdeme přes Růženčinu zahrádku. A dále pokračujeme přes Rezek, kde se zastavujeme na občerstvení. Už mě bolí nohy. A konečně dorážíme do pensionu.

Barbora Pospíšilová, VI. A

Hledání svého stromu

Slyším zpívat ptáčky. Bohužel je nevidím, protože mám oči zavázané šátkem. Irenka mě vede k nějakému stromu a já mám za úkol poznat, který to je. Cítím, že můj strom je mohutný a má silné kořeny. Irenka mě vede zpět na naše stanoviště a odvazuje mi šátek. Koukám se po lese a hledám svůj strom. Jdu k jednomu, který je silný a mohutný. Poznávám ho. Je to on.

Anežka Formanová, VI. A

Výroba lesních skřítků

Jdeme do lesa sbírat materiál na lesní skřítky. Nacházím nohy, hlavu a nakonec ruce. Utrhnu sukýnku a vracím se k chatě. Jdu si pro hřebíky a pro kladivo. Chodím a inspiroji se. "Nikdo nemá tak velkého skřítku jako já," říkám si. Utíkám do řady na lepení, aby mému skřítkovi nic nechybělo. Můj skřítek se jmenuje Nástražník spravedlivý.

Petra Macounová, VI. A

Beseda s panem Hanykoviczem

Nedávno proběhla na naší škole v osmých a devátých ročnících beseda s panem Radkem Hanykoviczem. Znáte ho? Ano? Tak to určitě z různých novin a televizí jako pašeráka drog. V následujícím článku se vám pokusíme převyprávět či přiblížit, jak se připlétl k drogám, a jaké to bylo v thajském vězení.

Všechno to začalo setkáním pana Hanykovicze s jeho kamarádem Alešem, teda alespoň si to myslel, že je to kamarád. Pan Hanykovicz byl v té době na tom

finančně špatně a svěřil se Alešovi. Ten mu dohodil kšeft, který spočíval v pašování heroinu z Thajska do České republiky. Nebyl si sice jistý, ale i přesto na to kývl. Kamarád mu sliboval, jak je to všechno perfektně promyšlené, že se nemá čeho bát, že to je skvěle zorganizované, no prostě mu mazal med kolem pusy. Měla to být akce na týden, ale pobyt se protáhl na celý měsíc. Ubytován byl ve špičkovém hotelu ještě s pár lidmi. Jezdili na výlety, na ostrovy, po památkách.

Čím víc se blížil den D (myslím tím den, kdy měli propašovat drogy), tím víc byli všichni nervóznější. Ukázalo se, že to neorganizuje skupina profesionálů, nýbrž skupinka amatérů, ale už bylo pozdě, bál se, že kdyby kladl odpor, zabili by ho. Už jeli na thajské letiště, každý v jiném čase, heroin měli v alobalech, upevněný na břicho a mezi nohama. Na letiště si vzal kabát, aby mu nebyla zima. Jenže to neměl dělat, zapomněl si totiž odstranit knoflíky, a když procházel bránou, která zkoumá, jestli nemá pasažér u sebe nějaký kov, začala pípat. Jedna z policistek ho odvedla do oddělené místnosti a zkontrolovala jeho kabát, ale aby toho nebylo málo, prohlédla ho celého a našla u něj drogy. Odvedli ho do cely a později převezli do vězení. Policisté raději ještě zavolali na letiště, aby zkontrolovali i ostatní pasažéry. Samozřejmě odhalili i jeho kumpány a ti pak také skončili ve vězení ve Finsku, kde měl let mezipřistání. Ovšem podmínky se zcela lišily. Oni se měli jako v bavlnce oproti panu Hanykoviczi.

V Thajsku byly podmínky velmi tvrdé. Jídla dostávali minimum, pití také velmi málo, a když byl někdo drzý nebo někomu něco ukradl, zbili ho přede všemi bambusovou holí na konci ovázanou gumičkami. Všichni se okolo dotyčného shromáždili a museli přihlížet, byla to pro ně taková výstraha. Občas se stalo, že někomu zlomili páteř a vězeň ochrnul. Pan Hanykovicz si tam ale našel kamaráda, se kterým se velmi spřátelil a trávil tam s ním všechnen čas. V cele, která byla pro 50 lidí velmi malá, měl každý vyhrazené místo, což bylo 90 cm x 50 cm. Zde mohli spát, pokud ale někdo přesáhl svoje vyhrazené místo, byl zbit. V případě, že jste měli peníze, mohli jste si koupit, na co si vzpomenete (teda kromě svobody), ale samozřejmě to bylo velmi drahé. Bolí vás zub? Vytrhněte si ho nebo počkejte, až přijede zubař, který jezdí jednou za půl roku, ale zub vám stejně vytrhne. Časem si zaplatil společně se svým kamarádem celu pro dvacet lidí, ve které měl o trochu víc místa, a připlatil si i za jídlo a pití. O volném čase psal dopisy rodině a jednou napsal dopis i samotnému princovi, kde žádal o milost. Jeho žádost nebyla vyslyšena. On se však nevzdal. Napsal druhý dopis a na ten už dostal odpověď. Byla mu udělena milost.

Převezli ho do České republiky, kde si měl odpykat svůj zbytek trestu. Bohužel závažně onemocněl a trest si odpyká, až se uzdraví. Setkal se i se svou dcerou, která si přála ho vidět. Měla na vybranou, mohla si vybrat jeho za svého otce, nebo toho pána, který si vzal její matku a byl s ní po dobu jejího dětství. Vybrala si druhého – nevlastního otce. Pan Hanykovicz to ale bere jako právní rozhodnutí. Nechává si ale každý měsíc posílat její aktuální fotky a prospěch ve škole, prostě vše o ní. Jeho dcera se jmenuje Agáta. Se ženou se rozvedli, ještě když byl v thajské věznici. Ted' jezdí po školách a vypráví svůj smutný, ale poučný příběh.

Zaujal vás tento příběh? Jaký je váš názor na tento čin? Doufáme, že jste si z toho vzali ponaučení a nikdy nic podobného neuděláte, mrzelo by vás to celý zbytek života, stejně jako pana Hanykovicze.

Zuzana Steinerová a Nikola Hrouzková, VIII. A

Procházka městem se třídou III. A

Před školou je již nachystaná třída III. A a já jsem s nimi. Máme se vydat na procházku městem a poznávat při tom přírodu s paní botaničkou Nad'ou. Nejdříve jsme si říkali o stromech které jsou před naší školou. Otázka zněla: „Jak se jmenují stromy, které chrání naši školu před prudkým větrem?“. A ze stran se ozývalo: „Jsou to topoly.“ Samozřejmě, že děti měly pravdu. Dál naše procházka směřovala k hřbitovu, kde jsme rozeznávali jehličnany od listnatých stromů. Poznávali jsme šišky, povídali si třeba o břečťanu nebo o javoru. Zastavili jsme se také u jedné zahrádky. Bylo na ní mnoho květin, které rostou na podzim. Také tam byly jiřiny. Na to navazovalo téma „květiny a jména“. Žádná Jiřina ve třídě sice není, ale ve III. A mají Eriku, což je nejen ženské jméno, ale i název rostliny. Dál jsme viděli kopřivy, které pálí, protože mají chloupky, a když na ně sáhneme, zlomí se a tím vytéká šťáva, která nás pálí. Také si povídáme o životě ploštic. A víte, co je takové babí léto? I na tuto otázku v dnešním projektu zazněla odpověď. Babí léto je slunečný, mírně větrný podzim. A pavoučci se nechávají unášet na svých pavučinkách. Potom ještě poznáváme tis červený, který má jedovaté semínko. No a tím to už pro mě končí a já odcházím do školy. Musím říct, že jsem si sama procvičila mnoho věcí z přírodopisu, a myslím si, že se tento projekt vydařil.

Sabina Tomaidesová, VII. A

JAK JSME POŘÁDALI BĚH TERRYHO FOXE

Určitě jste se už někdy zúčastnili běhu Terryho Foxe, ale napadlo vás někdy, jaké to je na druhé straně? Myslím tím být v roli pořadatele. Celá třída VIII. A si to spolu s některými devátáky zkusila.

Je ráno 11. října a já vcházím do městského parku spolu s kamarády. Přemýšlím, jaké to dnes bude a co nového si zkusím. Chvilku čekám a pak vidím, jak v dáli přichází páni učitelé Pěťa Baťa a David Hainall spolu s ostatními spolužáky. Celý den je teprve přede mnou a už mě bolí nohy, ale horší to je se zimou. Klepu se jak ratlík ☺. Dozvídám se organizační záležitosti a dostávám bílé tričko, které bude značit, že jsem organizátor. Potom už jdu na své stanoviště, to znamená ke vstupu. Mým úkolem je dávat pokyny těm, co přicházejí běhat. Každý by si myslel, že je to lehká záležitost, ale tak snadné to není. Setkávám se s lidmi, kteří jsou milí, laskaví a respektují mé pokyny, ale jsou tací, kteří mé pokyny nedodržují a dělají naschvály, například se pletou úmyslně v dráze nebo strhávají fábory a přeznačují trasy.

Ostatní organizátoři připravují různé aktivity pro nejmenší účastníky běhu, vydávají diplomy nebo prodávají ve stánku upomínkové předměty s logem Běhu Terryho Foxe, například klíčenky, trička, potítka, čepice a jiné. Výtěžek jde na výzkum

rakoviny. Nesmírně mě tento den baví, setkávám hodně kamarádů a kamarádek z jiných škol, které jsem dlouho neviděla. Dokonce se i oteplilo, a tak můžeme odložit i mikiny, svetry a bundy. K obědu si objednáváme pizzu. Je už po poledni a největší nával lidí je za námi, děláme vše, co je potřeba. Mám čas si zkusit projet překážkovou dráhu na vozíčku, je to námaha, uvědomuji si, jak to mají vozíčkáři těžké.

Moje organizátorská role pomalu končí, sundávám si bílé triko s logem Terryho Foxe, loučím se s ostatními a jdu domů. V hlavě se mi honí spousta myšlenek, třeba jestli jsem to zvládla, jak jsem si to užila a že doufám, že budu mít někdy ještě příležitost něco organizovat.

Nikola Hrouzková, VIII. A

VÍTE, ŽE...

Terry Fox byl po smrti uveden do kanadské sportovní síně slávy? Nebo, že kanadská pošta vydala v roce 1982 poštovní známku právě s Terry Foxem? Ne? Takto byste si měli přečíst následující článek, který je věnován mladému Kanad'anovi a jeho Běhu proti rakovině.

KDO BYL TERRY FOX?

Historie Běhu Terryho Foxe se váže na životní příběh mladého Kanad'ana, kterému v osmnácti letech museli amputovat nohu kvůli rakovině kostí. V bolestech a utrpení, které Terry prožíval, se zrodila touha překonat bezmocnost a podniknout něco, co by napomohlo boji proti této zákeřné nemoci. Rozhodl se běžet napříč Kanadou a uspořádat sbírku finančních prostředků na

výzkum rakoviny. Po pečlivé přípravě se vydal 12. dubna 1980 na dlouhou cestu. Za 143 dní uběhl 5565 kilometrů. Svůj hrdinský běh ale nedoběhl, rakovina se mu rozšířila do plic a 28. června 1981 ještě ani ne 23letého Terryho přemohla. Stal se národním hrdinou a z jeho "maratonu naděje" vznikla tradice, která pronikla i za hranice Kanady.

CO JE BĚH TERRYHO FOXE?

Akce na podporu výzkumu proti rakovině, netradiční veřejná sbírka spojená s pohybem.

ZAJÍMAVOSTI:

- V Kanadě nese 12 škol jméno Terryho Foxe.
- Běhu Terryho Foxe se každoročně na celém světě účastní asi 2 milióny lidí.
- Každoročně probíhá ve více než 50 zemích světa.
- V České Republice od roku 1993 je tato akce organizována na více než 200 místech od dubna do listopadu každého roku.

Nikola Hrouzková VIII.A

Byli jako my...

Tentokrát jsme v rubrice „Byli jako my“ poprosili o svůj zážitek paní učitelku Terezu Sommersovou.

Chcete se dozvědět, jak a s kým si za svého raného mládí užila dovolenou? No tak neváhejte a přečtete si tento zajímavý příběh plný zážitků.

S Jiříkem jsem chodila dlouho, protože byl (a je) strašně hodný a měl (a možná ještě má) mě opravdovsky rád. Naučil mě cestovat: začínali jsme „puťákama“ na Pálavě, Šumavě, Jeseníkách a potom jsme zkusili Beskydy a Tatry a taky Krakov a Budapešť a nakonec jsme se vydali na dlouhý výlet do rumunských hor a k bulharskému moři. Jiřík vždy všechno naplánoval, připravil, a dokonce mi sbalil krosnu a já se jen vezla jako princezna. A tak tomu bylo i na tomto výletě.

Jiřík přesně věděl, kterým vlakem se dostaneme do Rumunska a kterým vlakem se dostaneme z Rumunska, a taky věděl, kde jsou hory a kde moře... Já se jen hezky usmívala a těšila se, že to bude hezký (taky jsem se trochu nudila, protože byl až moc hodný ☺). Vlak byl přeplněný a měl neuvěřitelné zpoždění, v každé stanici jsme stáli nejméně půl hodiny, docházela nám pitná voda a teplota začala být nesnesitelná. Opět jsme zastavili v nějaké rumunské vesnici a zdálo se, že už se nikam nepojede. Mnoho lidí vylezlo z vlaku a začalo si u pumpy doplňovat zásoby vody. Praktický Jiřík popadl všechny naše nádoby a rozběhl se k pumpě. Když už měl první nádobu téměř plnou, vlak se rozjel.

Rozjel se nečekaně a dost rychle. Já zrovna dost intenzivně přemýšlela o tom, jestli ten výlet bude k něčemu nebo ne, a tak mi chvilku trvalo, než mi došlo, co se stalo. Jiřík nikde. Vlak ujel několik kilometrů a zase zastavil. Já si uvědomila, že vůbec nevím, kam jedu, že vůbec netuším, kde bych se s Jiříkem mohla sejít, že jeho krosnu neunesu ... prostě PRŮŠVIH! Asi po dvou hodinách se otevřely dveře do kupé a v nich se objevil??? Nebyla jsem si jistá...Jiřík???. Ale byl to úplně jiný Jiřík, zkrvavený a odřený Jiřík.

A tohle se mu stalo: Když se vlak hodně rychle a hodně nečekaně rozjel, Jiřík a řada dalších odhodila nádoby a rozběhla se za vlakem. Nějací dobráci ukázali Jiříkovi na dveře. Jiřík na ně vyskočil, ale ony byly zamčené a Jiřík se držel, držel se pevně, dlouho, ale vlak jel hrozně rychle, tak se neudržel a v plné rychlosti vypadl z vlaku. Dost se zranil. Uvědomil si, že je sám v rumunském poli a vtom vlak zastavil a Jiřík se k němu dokulhal, zoufale nastoupil a pak hrozně dlouho hledal to naše kupé.

Do hor jsme nejeli, jeli jsme k moři, ale Jiřík se stejně nemohl koupat, protože mu sůl dráždila bolístky, a tak se z naší dovolené stala nekonečná dovolená. Jirka přestával být hodný, a protože jsem tenkrát byla nezkušená, málo jsem ho litovala a zbytečně moc jsem se usmívala.

A jak to dopadlo? Po cestě zpátky jsem Jiříka hodně nečekaně vystrčila z jedoucího vlaku, a jestli vlak nezastavil, tak tam hodný Jiřík dodnes pláče v rumunských polích.

Monika Netolická, VIII. A

ZVEME VÁS ... PŘESTÁVKOVÉ ZPÍVÁNÍ

Všimli jste si, že na chodbách naší školy visí plakáty s pozvánkou na přestávkové zpívání, které se koná každé pondělí o velké přestávce? My si toho všimly a vyrazily. Nejdříve nás bylo hodně málo, ale po chvilce se zaplnila celá učebna. Zpívali jsme písně, při kterých nás doprovázel pan učitel Křivka (kytara), paní učitelka Sommersová (kytara) a paní učitelka Truncová (klavír). Zazněly tam písně jako Jede, jede mašinka, Let it be aj. A jaká byla atmosféra? Báječná. Všichni se náramně bavili a bylo nám líto, že velká přestávka už skončila. Určitě hned další pondělí vyrazte se svými kamarády si zazpívat do učebny hudební výchovy. A užijte si to tam!

Sabina Tomaidesová, Jana Kapounová, VII. A

Pro mlsné jazýčky

Už jsme se určitě všichni vzpamatovali z prázdninového dovádění, a tak si myslím, že by se hodilo, kdybychom si školu zpestřili dobrotami od našich učitelů. Troufám si říci, že tyto skvělé recepty vás určitě potěší. Sama jsem jich již pár vyzkoušela, jsou skutečně výborné.

Americké bulky od Blanky Němcové

Potřebujeme: 4 - 4 ½ hrnku mouky, 1 ½ sáčku sušených kvasnic nebo asi 35 g čerstvých, 1 hrnek mléka, 1/3 hrnku krystalového cukru, 1/3 hrnku másla, margarínu nebo rostlinného tuku, 1 lžičku soli,

2 velká vejce pokojové teploty dobře našlehaná, mléko na potřetí + sezamová semínka na posypání (nemusí být)

Postup: Smícháme mouku a sušené kvasnice. Ohřejeme mléko, cukr a sůl na teplotu 46 – 49 stupňů (tuk má být akorát rozpuštěný). Když je směs na ohni, tak s ní neustále mícháme. Přidáme nějakou mouku a vejce a zašleháme je ručním elektrickým šlehačem při pomalé rychlosti, po ½ minutě zvýšíme rychlost na vysokou a šleháme další 3 minuty. Pomocí vařečky zamícháme dovnitř tolik zbylé mouky, kolik je možné. Při použití čerstvých kvasnic si připravíme kvásek a pokračujeme stejně jako u běžného kynutého těsta. Vyklopíme těsto na lehce pomoučněný vál a hněteme asi 6 – 8 minut tak, aby vzniklo hladké, pružné těsto. Shrneme těsto do koule a vložíme ho do vymaštěné mísy. Přikryjeme ho a necháme ho nakynout do dvojnásobného objemu (asi 1 hodinu). Těsto vyklopíme a rozdělíme ho na 12 dílků, přikryjeme utěrkou a necháme je znovu nakynout (asi 10 minut). Potom uděláme z těsta placičky, jejich okraje zahneme dospodu a potom je smáčkeme mezi dlaněmi. Poskládáme je na vymaštěné plechy dále od sebe, protože během pečení nabudou. Přikryjeme a necháme je ještě po 30 minut nakynout. Potřeme je zlehka mlékem a posypeme sezamovými semínky. Pečeme je v předehřáté troubě na 190 stupňů C po asi 10 - 15 minut do zlatohněda (je dobré dát do trouby ohnivzdornou misku, nebo malý kastrol naplněný vodou, záleží však na druhu trouby).

Jablkový štrúdl od Hany Šustrové

Potřebujeme: 30dkg hladké mouky, špetku soli, 1/8 l vlažné vody, 1 lžíci sádla, 1 vejce, náplň: nastrohaná jablka

Postup: Dáme si mouku na vál a přidáme všechny ingredience. Sádlo nalijeme již rozehráté. Vše zpracujeme. Těsto rozkrájíme na 4 díly. Vezmeme čistou utěrku či plátno, to posypeme moukou a položíme na utěrku, těsto tence vyválíme. Když máme vyválené těsto, posypeme ho strouhánkou, rozprostřeme jablka, posypeme cukrem smíchaným se skořicí, navrch opět zaprášíme strouhánkou. Zahneme rohy do středu (mírně tak 1 cm). A pak pomocí utěrky zamotáme štrúdl a dáme ho na vymazaný plech. Štrúdl potřeme rozpuštěným sádlem nebo vajíčkem (sádlo je lepší, štrúdl je pak křehčí).

Moučník Baklava od Jitky Krausové (ze Středomoří)

Potřebujeme: listové těsto, broskve (kompot), med, ořechy (nasekané)

Postup: Těsto rozdělíme na třetiny. Vyválíme placky velikosti plechu. První placku potřeme medem, posypeme ořechy a poklademe slabými plátky broskví.

Přikryjeme druhou plackou. Náplň zopakujeme. Třetí placku potřeme pouze medem a posypeme ořechy.

Troubu předehřejeme na 220 stupňů . Pečeme při 200 stupních.

Vepřové plátky od Ladky Dubové

Potřebujeme: 1 velká hlavička česneku, červená paprika-sypaná, hladká mouka, olej, 5dkg másla, 1 lžíce rajčatového protlaku

Postup: Plátky naklepeme a potřeme utřeným nakrájeným česnekem. Jen málo posypeme paprikou. Obalíme v hladké mouce a orestujeme na pánvi s olejem. V druhém kastrolu rozpustíme máslo, vložíme do něj orestované plátky, podlijeme vodou a dusíme. (Musí se dusit, ne vařit). Když je maso téměř hotové, přidáme rajský protlak (ne kečup). A necháme dovařit.

Vločky od Kateřiny Haufové

Potřebujeme: 250dkg vloček, mražená zelenina, 2 stroužky česneku, sůl, pepř, vajíčko, sýr (nastrouhaný)

Postup: Vločky namočíme) na ½ hodiny do mléka (vody). Smícháme vše dohromady. Smažíme po obou stranách.

Recepty zpracovala a upravila Denisa Kreuzerová, VII. A

Hrátky pro děti i starší

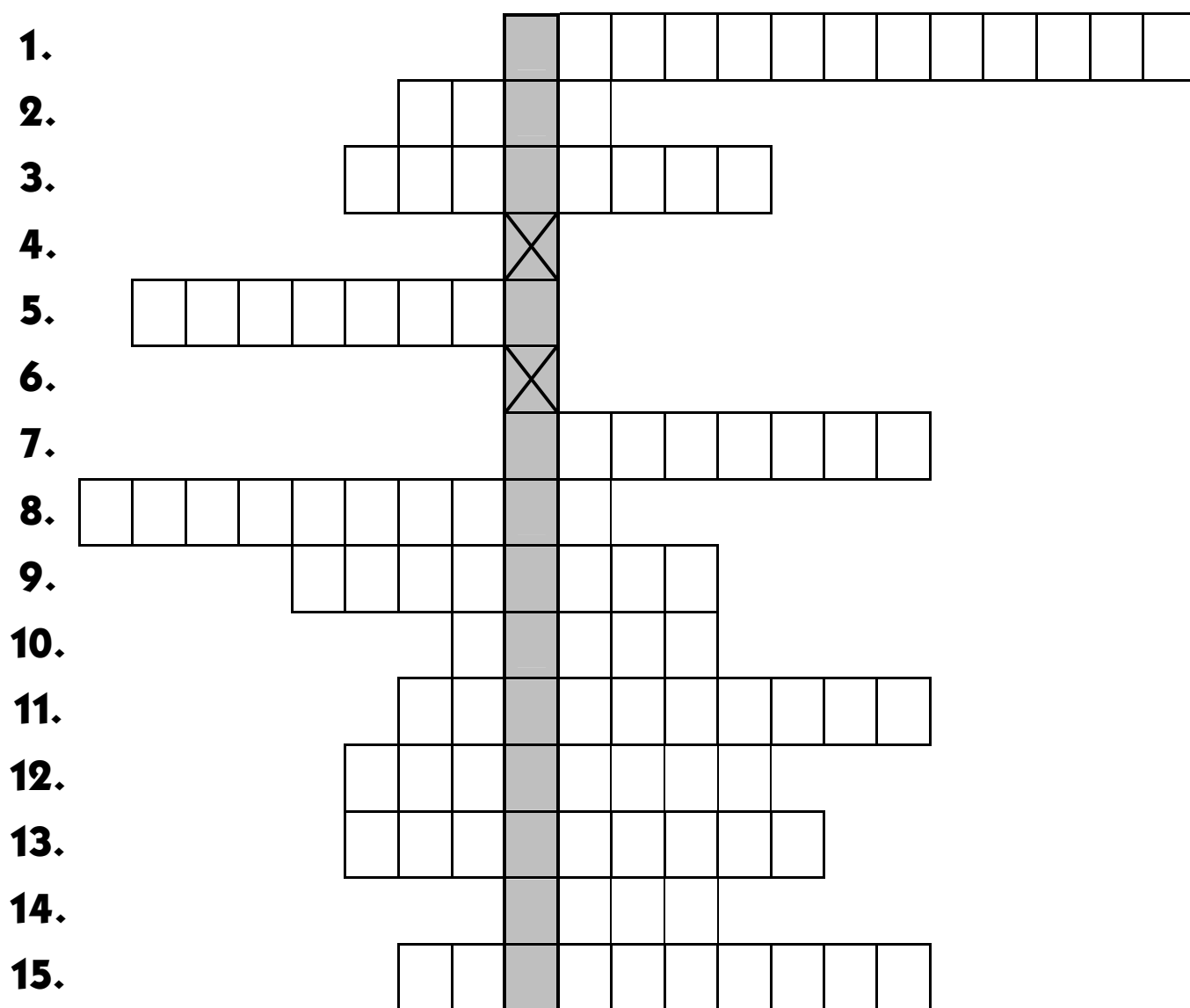
Holky, přiznejte si, že každá z nás aspoň jednou v životě toužila být princeznou a nosit krásné šaty, a vy kluci jste jistě přemýšleli o tom, jaké by to bylo být princem, který udatně bojuje se zlým drakem. Chcete-li si zavzpomínat na tyto časy, určitě začněte vyplňovat úkoly, které jsme pro vás přichystali. Jistě vás už napadlo, že v tomto čísle jde o pohádky. Tak na co čekáte? Pusťte se do čtení.

Tajenka

Do tajenky doplňte slova nebo slovní spojení týkající se pohádek a večerníčků:

1. nosí červenou sukýnku, zelené tričko a bydlí v máku.
2. žere princezny
3. splní spoustu přání, stačí jen říct a ozve se: „ Ale jistě, jak si račte přát.“
4. x

5. celá v červeném a nese košíček plný dobrot pro babičku
6. x
7. Káťa a
8. rozcuchaný, zelený mužiček
9. zlá čarodějnice
10. hajný Robátko a jeho věrný přítel Větrník
11. nerozlučná dvojka, žluté zobáčky, černé peří
12. jinak pojmenovaný vodník
13. Křemílek a
14. Amálka byla
15. král má svoje

Tajenka :

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Spojovačka

Spoj dvojice pohádkových hrdinů či postav

Princ

Lolek

Bob a Bobek

Hastrmani

Bolek

Princezna

Pat

Pája

Bubáci

Mat

Jája

Ája

Maxi pes Fík

králíci z klobouku

Co je to za pohádku?

Poznáš, z jaké pohádky je tento úryvek?

Posadil se, protáhl tlapky a zívł na celé kolo. Ale co to? Vůně nezmizela. Podzemní světíčkou to vonělo dál, krásně a líbezně jako hlína po dešti a jako vykoupané sluníčko, a taky trochu jako med z pampelišek a první kočičky na vrbě.

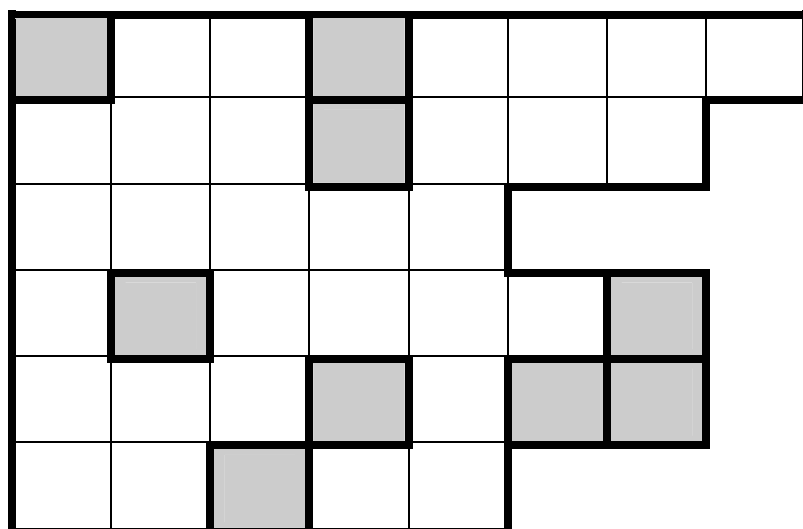
Vždyť bych málem zaspal jaro! lekl se a víc už doma neměl stání. Vyšplhal komínovou chodbičkou na stráž u lesa, honem honem, aby si co nejvíc užil jarního radování.

Co je to?

Čtyři rohy, žádné nohy a přece chodí?

Zpřeházená tajenka

Zjisti význam přeházených písmenek a vyjde ti jméno nějaké pohádkové postavy. Tu potom zapiš do tajenky.

úkzlákta

ročěajd

cripn

zacunjR

síeipCk

nkamaM

Tajenka

Doplň správná slova z nápovědy

Za sedmero horami, za sedmero bylo malé království. tam král jménem Dobromysl I. a měl překrásnou choť..... Měli se velmi rádi a přáli si dítě, syna, v jehož by proudila krev krále a šlechtice. Oba se usilovně....., aby jim bůh seslal dítě. Jednoho krásného dne se dočkali.porodila zdravého krásného a silného syna. Pojmenovali ho a byli vděční bohu, že se nad nimi smíloval. Kristián rostl jako z vody a stal se opravdovým..... Měl svoje, zemi a poddané tak rád, že by pro něj zemřel. Avšak jednoho dne přišel králi, který ho velmi zarmoutil. Psalo se v něm, že nedaleko jejich království se usídlilo a velmi početné vojsko. Král ihned svolal

Nápověda: nepřátelské, řekami, modlili, Kristián I., rodiče, slunečného, Magdalénu, královna, vládl, mužem, dopis, žilách, armádu

Pokračování příště

Zuzana Steinerová, VIII. A a Jana Kapounová, VII. A

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ❖ **redakční rada:** N. Hrouzková, J. Kapounová, D. Kreuzerová, M. Netolická, Z. Steinerová, S. Tomaidesová, K. Vodová
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz
- ❖ www.malicek.czechian.net
- ❖ www.zsmalika.cz